

Arrest

nr. 201 690 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent in 1995 geboren in het dorp Zakhel, in het district Shinwar van de provincie Nangarhar. U bent soennitisch moslim van geloofsovertuiging. U ging niet naar school omdat u dit niet interessant vond. U werkte niet. U spendeerde uw dagen thuis en onderweg. U bezocht vaak de bazaars. Uw broer, R.G., werkte als tolk in de Amerikaanse basis in uw district. Ongeveer drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (dus eind 2012) was uw broer tolk tijdens de ondervraging van de broers van R.J., een talib die bij een raid ontsnapt was.

Uw broer werd herkend door de broers van R.J.. Toen R.J. later, samen met zijn neef, N., en een onbekende persoon werd neergeschoten in Pekhay Kwhar door de Amerikanen, legden zijn broers de verantwoordelijkheid daarvoor bij uw broer. Uw vader werd hiervan op de hoogte gebracht door de malik, H.N.. Die liet weten dat de familie van R.J. uw broer voor een jirga wou laten getuigen.

Uw vader ging uw broer zoeken maar vond hem niet in de basis. Daar vertelden ze uw vader dat uw broer twee dagen daarvoor was vertrokken en dat ze niet wisten waar hij was. De familie van R.J. was nu 100% overtuigd dat uw broer verantwoordelijk was voor de dood van R.J. omdat hij anders niet zou gevlucht zijn. Zij eisten dat uw vader uw broer presenteerde. De ouderen van uw dorp spraken met die familie en zorgden ervoor dat uw vader zeven maand uitstel kreeg. Uw vader vond in die zeven maand uw broer niet.

Na zeven maand kwam de familie van R.J. terug en zeiden ze dat er getuigen en bewijs waren tegen uw broer. Zij bleven uw familie bedreigen gedurende een lange tijd en zeiden dat ze wraak wilden voor de dood van R.J..

Minder dan twee maand voor uw vertrek uit Afghanistan (mei of juni 2015) besloot uw familie uiteindelijk te verhuizen naar het huis van uw oom langs moeders kant in Pekhay Khwar in het Achin district. Daar verbleef u een maand zonder dat de familie van R.J. doorhad dat u en uw familie vertrokken waren. Na die maand werd uw vader door malik H.N. gecontacteerd. Hij vertelde uw vader dat de familie van R.J. had gezegd dat ze wraak gingen nemen door zijn andere zoon te vermoorden. Ze hadden het over u.

Uw vader en oom langs moeders kant besloten dat het voor u te gevaarlijk was om daar te blijven. Ze regelden voor u een smokkelaar en in juli 2015 vertrok u uit Afghanistan. U kwam, na vierenhalf tot vijf maanden reizen, op 7 december 2015 toe in België en diende op 7 januari 2016 uw asielaanvraag in te Brussel.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw taskara, uw vader zijn taskara, uw broer zijn taskara, verschillende certificates of appreciation van uw broer, een aanbevelingsbrief voor uw broer, een certificaat van een training die uw broer deed en twee foto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en u geen zicht biedt op uw reële verblijfplaats(en) voor uw komst naar België. U geeft namelijk tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas raken en kunt niet aannemelijk maken dat u recent in Shinwar verbleef.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaats in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd dit duidelijk door een gebrek aan kennis over de regio.

Eerst en vooral herinnert u zich weinig recente gebeurtenissen die plaatsvonden in Shinwar. U beweert tot mei of juni 2015 in Shinwar gewoond te hebben maar toch kon u slechts twee veiligheidsincidenten opnoemen (CGVS 02/05/2017, pp.22-23).

Dit terwijl u zei dat er wel dagelijks iets gebeurde in Shinwar (CGVS 02/05/2017, p.22). De twee incidenten die u opnoemde, zijn wel degelijk gebeurd maar vonden telkens meer dan een jaar voor uw vertrek plaats. Bij de vraag of u ook incidenten kon vermelden uit het jaar waarin u uit Afghanistan vluchtte, kon u geen enkel voorbeeld geven. U verdedigde dit door te zeggen dat u niet welbespraakt bent en u hints nodig heeft om specifieke voorbeelden te geven (CGVS 02/05/2017, p.27). Eerst en vooral is het tijdens het vertellen van uw relaas duidelijk dat u wel degelijk mondig bent en geen problemen heeft om lange verhalen te vertellen. Op meerdere momenten kon u daarbij zelfs met hint geen antwoorden geven op bepaalde vragen rond uw recente herkomst. Dit opnieuw terwijl u zelf zei dat er dagelijks incidenten gebeurden in Shinwar.

Bij onderzoek naar de regio heeft het Commissariaat-Generaal verschillende incidenten gevonden tijdens de periode dat u daar beweerde te wonen. Deze incidenten waren grootschalig genoeg zodat u er weet van zou moeten hebben. U vertelde zelf dat u soms meerdere keren per week naar de bazaars ging en daar rondhing (CGVS 02/05/2017, p.7). Wanneer er incidenten gebeuren, praten de mensen daarover, zeker op openbare plaatsen waar er veel mensen samenkomen. Het is volgens het Commissariaat meer dan logisch dat u door uw vele bezoeken aan de bazaars in het districtcentrum en in Marko zeker op de hoogte was van incidenten die in Shinwar gebeurden of toch zeker iets had moeten horen over wat er allemaal aan de hand was in Shinwar.

Zo was er in 2012 in Golaye (Gulahi; Golahe), het dorpje op nog geen kilometer van Zakhel, een drive-by shooting waarbij Mr. Mir Akhtar, het Anti-Misdaad-Hoofd van het district, om het leven kwam (zie administratief dossier). Zelfs na 2 hints, zijn naam en welke soort aanslag het was, had u geen idee waarover het ging (CGVS 02/05/2017, p.23). Er wordt sowieso gepraat over zulke dingen door mensen. Zoals reeds werd gezegd, vermeldde u zelf tijdens uw interview dat u wekelijks meerdere keren naar de bazaar ging (CGVS 02/05/2017, p.7). Iemand die zo vaak buitenshuis ging, moet zeker over zulke incidenten gehoord hebben.

Ook over verschillende veiligheidsincidenten in 2015 weet u niets. Opnieuw geeft u als reden dat u hints nodig heeft zodat er iets in uw hoofd op kan komen (CGVS 02/05/2017, p.27). Het Commissariaat vindt het vreemd dat iemand die vaak uit zijn dorp weg ging en de verschillende bazaars bezocht, geen enkel voorbeeld kan bedenken van gebeurtenissen het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. U weet bijvoorbeeld niets over luchtaanvallen op militanten van de Taliban, bomauto's die tegen het Afghaans Nationaal Leger werden gebruikt of gevechten tussen de Taliban en Daesh (zie administratief dossier). Dit zijn incidenten met een zodanig grote impact waarvan het vreemd is dat u deze niet kende. Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat het hele district over zijn volle lengte maar een goede 20 kilometer meet en de afstanden tussen uw dorp en het districtcentrum of de grote weg naar Jalalabad slechts van een grootteorde van vijf à tien kilometer zijn.

U vertelt zelf dat u ook naar de Marko Bazaar ging maar dat er geen incidenten plaatsvonden buiten een verkeersongeval met een truck (CGVS 02/05/2017, p.22). Volgens onderzoek naar incidenten in de Marko Bazaar, zijn er echter wel veel incidenten gebeurd in en rond Marko Bazaar tijdens de periode dat u beweert in Shinwar te wonen. Zo was de baan van Shinwar naar de Marko Bazaar bezet door protesterende groeperingen, werd er personeel ontvoerd door de Taliban voor een dwangsom en gebeurde er een grote ontploffing door een bom die in een televisie werd gestoken (zie administratief dossier).

Daarnaast kon u bij de vraag rond natuurrampen in Shinwar enkel een antwoord geven nadat de protection officer voorbeelden van natuurrampen gaf. U vermeldde een overstroming die jaren geleden 2 dode lichamen had gebracht naar de Nareh brug (CGVS 02/05/2017, pp.23-24). Wat u niet wist te vermelden, was dat het overstromingskanaal, dat voor de irrigatie zorgt van bijna het volledige district, in 2013 kapot ging door een grote overstroming (zie administratief dossier). Hierdoor waren de oogsten gedoemd om te mislukken. Ook heeft u geen kennis over aardbevingen. Dit is vreemd aangezien in 2013 de grootste aardbeving in de laatste 30 jaar plaatsvond in Nangarhar en omliggende provincies. Deze aardbeving had een sterkte van 5.6 op de schaal van Richter en in Nangarhar alleen waren er 17 doden, 126 gewonden en 300 huizen beschadigd (zie administratief dossier).

U kon twee incidenten opnoemen die wel degelijk zijn gebeurd, namelijk de aanval op de begrafenis van de broer van Haji Ghalib, vijf jaar geleden (dit gebeurde echter in 2013), en een aanval op de militaire basis in Shinwar, vier jaar geleden (dit gebeurde echter in 2014). Deze kon u ook beschrijven op een correcte manier (CGVS 02/05/2017, pp.22-23), dit terwijl u zelf zei dat u niet welbespraakt bent. U zat er weliswaar bij beide incidenten een jaar naast wanneer u ze in de tijd schatte. De andere incidenten die u vermeld, een bom aan het districtshuis (CGVS 02/05/2017, p.23) en een post die in brand is gestoken aan de 27e Wyala (CGVS 02/05/2017, p.27), worden daarnaast zeer vaag beschreven en zijn ook niet te vinden in onze landeninformatie.

Wat u wel weet over Shinwar zijn de namen van dorpjes, hoe de gouverneur van Nangarhar en het districtshoofd van Shinwar heetten, de namen van enkele moskeeën en van de kanalen en een brug. Deze informatie kan echter door iedereen opgezocht worden.

Wanneer u deze informatie kent maar niets kan vertellen over wat deel uitmaakt van uw dagelijks leven in Shinwar, volstaat dat niet om aan te tonen dat u wel degelijk recent van Shinwar komt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Shinwar gelegen in de provincie Nangarhar.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recente herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Shinwar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolgingsrelaas wordt trouwens nogmaals bevestigd door tegenstrijdigheden en een gebrek aan interne logica in uw verklaringen daaromtrent.

Vooreerst blijkt er een ernstige discrepantie tussen uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS en deze tijdens uw gehoor op het CGVS. Zo vertelde u op 3 februari 2016 bij uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd gecontacteerd door de taliban met de vraag om hen te vervoegen in hun jihad. U vermeldde dat uw broer als tolk werkte en verdween, verder zei u echter niets over hem (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u daarentegen dat u bent gevlucht omdat uw broer verantwoordelijk werd geacht voor de dood van R.J. en dat zijn familie uw vader bedreigde en wraak wou nemen door u te vermoorden (CGVS 02/05/2017, pp.14-16). Er was geen sprake meer van de taliban die u vroeg om met hen jihad te voeren en de kern van uw verhaal was de beschuldiging van uw broer. Bij een confrontatie met de tegenstrijdigheden tussen de twee interviews, zei u dat u nooit zoiets heeft verteld en dat de tolk het verkeerd heeft verstaan. Nadat de protection officer er u op wees dat het verslag van het eerste interview u werd voorgelezen in het Pashto en dat u het verslag heeft ondertekend als correct, zei u opnieuw dat u nooit zoiets heeft gezegd (CGVS 02/05/2017, pp.19-20).

Wanneer de protection officer u later vraagt waarom u bij het eerste interview de beschuldiging van uw broer niet heeft vermeld, zei u dat het geen belang heeft of u dat nu had verteld of niet. U zei dat u dat niet werd gevraagd en dat u daarom daar niets over heeft gezegd (CGVS 02/05/2017, p.21). Het hoeft geen betoog dat de asielinstanties u geen vragen kunnen stellen over iets waarvan zij zelf niet op de hoogte zijn. Om een correct zicht te hebben op uw problemen zodat uw aanvraag zo juist mogelijk kan behandeld worden, is het zeer belangrijk dat de relevante feiten voor uw asielaanvraag worden vermeld in uw interviews, de last om deze relevante feiten aan te brengen rust daarbij op uw schouders. Uw relaas, zoals u het presenteert tijdens uw gehoor op het CGVS, draait volledig rond de beschuldiging van uw broer. Toch vermeldde u dit niet in uw eerste interview bij DVZ, waarbij de vragenlijst van het CGVS werd ingevuld. U zei dat u daar tijdens het interview bij DVZ geen tijd voor had (CGVS 02/05/2017, p.21). U had echter wel tijd om tijdens dat interview te vertellen over de taliban die u wou rekruteren in hun jihad. Een verhaal dat u tijdens uw interview in het CGVS volledig ontkende. Deze verklaringen kunnen de vastgestelde incoherenties niet rechtzetten. Het behoeft geen betoog dat een dergelijke incoherentie betreffende de kern van uw asielrelaas uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, onherstelbaar aantast.

Wat betreft de interne geloofwaardigheid van de versie die u op het CGVS vertelde, wordt de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten overigens nog verder aangetast door uw verklaringen. Zo worden er grote vraagtekens gezet bij de interne logica van uw asielrelaas.

Tijdens het interview bij CGVS zei u dat verhuisde uit Zakhel naar Pekhay Khwar omdat de familie van R.J. had gezegd dat ze wraak wilde (CGVS 02/05/2017, p.16). U vermeldde daarbij ook dat u te jong was om als doelwit gezien te worden (CGVS 02/05/2017, p.16). Later wanneer u gevraagd werd of de familie van R.J. u ooit heeft aangesproken, zei u opnieuw dat u te jong was en dat ze niet tegen u praatten (CGVS 02/05/2017, p.19). Een maand na uw vertrek uit Zakhel werd u, volgens uw verklaring, het doelwit van de familie van R.J. (CGVS 02/05/2017, p.16). Uw broer verdween volgens uw verklaringen in 2013. Aangezien u in 1995 geboren bent, was u op het moment van zijn verdwijning dus reeds 18 jaar oud en werd u beschouwd als een volwassene man in de Afghaanse maatschappij. Het is vreemd dat u als te jong zou beschouwd worden door de familie van R.J. terwijl u reeds ouder dan 18 jaar oud was toen de feiten zich afspeelden.

De familie van R.J. wil volgens u al sinds 2013 gerechtigheid voor de dood van hun familielid. Die hele tijd hebben ze uw familie lastig gevallen en geëist dat uw broer werd gepresenteerd. Wanneer blijkt dat dat niet zou lukken, zweerde zijn familie dat ze wraak wilden en dat ze wraak zouden nemen. Tijdens het interview liet u weten dat uw familie sinds uw vertrek geen problemen meer heeft gehad in Pekhay Khwar (CGVS 02/05/2017, p.13). Dit terwijl de malik die uw vader vervittigde, zei dat de familie van R.J. genoeg bewijzen hadden om uw familie te verdenken en dat ze wraak zouden nemen (CGVS 02/05/2017, p.16). Het lijkt het Commissariaat vreemd dat na uw vertrek opeens alles in orde zou zijn en dat er geen gevolgen meer zijn geweest voor uw familie.

Daarnaast wordt er tijdens uw gehoor vermeld dat de verdwijning van uw broer een belangrijk vervolgingsfeit is (CGVS 02/05/2017, p.29). Er is echter geen verband te vinden tussen de verdwijning van uw broer en de wraak die de familie van R.J. wilt. Indien die familie verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van uw broer, zou er geen nood meer zijn voor wraak of zouden ze zelf uw broer voor de jirga gezet hebben. Bijgevolg is er geen verband te zien tussen de verdwijning van uw broer en uw eigen bedreiging.

Overigens wijzen de documenten van uw broer die u neerlegde, op een einde van het werkcontract dat hij had met Fluor op de basis. Er blijken helemaal geen problemen uit deze documenten maar eerder op het einde van een opdracht die uw broer vervulde. Aangezien deze documenten rond eind 2012 werden afgegeven, een korte tijd voor de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit de regio, is het zeer aannemelijk dat uw broer die documenten kreeg omwille van de nakende terugtrekking.

Tot slot is uw relaas volledig afhankelijk van uw relatie met uw broer. U maakte het echter niet aannemelijk dat de verdwenen persoon wel degelijk uw broer is. Het enige bewijs dat u voorlegde, is de taskara van deze persoon. In onze actuele en onafhankelijke landeninformatie staat dat de bewijskracht van Afghaanse documenten laag is omwille van de circulatie van vele frauduleuze documenten die door iedereen kunnen gemaakt worden. De bewijswaarde van dat document kan dus enkel in samenhang met de geloofwaardigheid van uw verklaringen beoordeeld worden. Aangezien u doorheen uw relaas er niet in slaagde om uw geloofwaardigheid in een positief licht te zetten, kan bijgevolg de authenticiteit van uw documenten niet bevestigd worden. Enkel uw verklaringen resten nog om uw relatie met deze persoon te bewijzen. U kon echter amper iets vertellen over uw broer en wat hij deed.

De interne logica van uw verklaring en de tegenstrijdige verklaringen bij DVZ en het CGVS tasten de geloofwaardigheid van uw relaas zodanig aan dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan uw verklaringen, wat in overeenstemming is met de vaststelling dat u niet recent in de regio aanwezig was.

De bovenstaande bevindingen leiden tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en dat u geen reëel zicht bood op uw werkelijke profiel en uw recente herkomst uit het district Shinwar gelegen in de provincie Nangarhar. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille daarvan gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor van 2 mei 2017 op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels waren betreffende uw feitelijke recente herkomst uit Shinwar. U werd er daarbij op gewezen dat u eerlijk moet zijn over uw recente herkomst opdat het CGVS een duidelijk beeld zou kunnen hebben over uw aanvraag. Er werd voorts benadrukt dat het CGVS weet dat heel wat Afghanen gevlucht zijn naar andere plaatsen in en buiten Afghanistan en dat zulks niet noodzakelijk betekent dat er minder recht op bescherming is. Er werd u tot slot gevraagd om een eventueel vroeger vertrek te melden en er uitleg over te geven.

Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde nergens anders geweest te zijn (CGVS 02/05/2017, p.27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u het bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. De taskara's legde u neer ter staving van uw identiteit. De taskara van uw vader werd echter afgeleverd in 2007, die van uzelf in 2009 en die van uw broer in 2010. Bijgevolg vormen deze geen bewijs voor uw recente herkomst. De overige documenten kunnen op geen enkele manier op zichzelf uw langdurig verblijf in Shinwar tot voor uw vertrek uit Afghanistan aantonen. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende functie van geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardige herkomst te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de herkomst van een Afghaanse asielzoeker. Deze kunnen dus op geen enkele manier op zichzelf uw herkomst uit Shinwar aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eventuele onderverdeling

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 48/5, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 17, tweede lid en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Vooreerst stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker verwijst naar gehoor verslag. Er werden vragen gesteld over het district van verzoeker, vragen over de bazaars die hij bezocht, zo kon hij natuurrampen aangeven zoals bij de brug van Nareh, verzoeker kon effectief zaken opnoemen die gebeurd zijn zoals de aanval op de militaire basis van Shinwar, de bom aan het districtshuis, hij weet de namen van de dorpjes, hoe de gouverneur van Nangarhar en het districtshoofd noemen, namen van molskeeën en van kanalen en een brug (pagina 22 – 24 van het verhoorverslag).

Hieruit stellen dat verzoeker deze zaken allemaal zou hebben ingestudeerd is een brug te ver. Dit is een veronderstelling die geen steun vindt in het administratief dossier.

Het stellen dat verzoeker gestudeerd zou hebben voor zijn interview is een blote bewering. Met blote beweringen kan de Raad geen rekening houden.

Het feit dat verzoeker gestudeerd zou hebben is een motief die niet voldoende in feite vaststaat zodat het niet in rechte gebruikt kan worden."

Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal wel correct stelt dat verzoeker zich weinig recente gebeurtenissen van net voor zijn vertrek kan opnoemen. Dienaangaande stelt verzoeker als volgt: "Verzoeker heeft dit al aangegeven in de inleiding van het verzoekschrift. Verzoeker is toen hij 18 jaar was, eind 2012 begin 2013 Afghanistan en zijn dorp verlaten om te vluchten naar Europa. Doch verzoeker is gestrand in Iran en daarna heeft hij nog een 2 ½ jaar verbleven in Turkije. Toen verzoekers zijn broer is verdwenen ging de familie van R.J. zijn pijlen richten op verzoeker die toen inderdaad een volwassen man was geworden en dus gedood kan worden." Verzoeker blijft erbij dat zijn volledige vluchtverhaal volledig correct is en dat dit de aanleiding is geweest voor zijn vlucht aangezien zijn familie, noch de overheid voor zijn veiligheid konden instaan. Hierdoor kan hij geen recente, grote gebeurtenissen opnoemen, aldus verzoeker, vermits hij in mensonterende omstandigheden vast zat in Turkije. Verder stelt verzoeker als volgt: "De vraag stelt zich nu waarom verzoeker verzwegen heeft dat hij enkele jaren in Turkije en Iran heeft verbleven. Het antwoord is heel simpel. Verzoeker heeft zich laten leiden door de vele landgenoten die hij alhier heeft ontmoet. De vele andere landgenoten hebben hem gezegd en dit in tegenstelling tot zijn raadsman dat hij zeker niet mocht vertellen dat hij enkele jaren in Turkije en Iran heeft gewoond. Het verkeerde advies dat hij ontving van zijn landgenoten heeft hij aangenomen en inderdaad verzwegen. Verzoeker was van oordeel indien hij ging stellen dat hij in Turkije had verbleven dat de Belgische autoriteiten hem gingen terug sturen naar Turkije (alwaar hij in mensonterende omstandigheden heeft moeten overleven). Onder geen beding wilde verzoeker terug naar dit land die hem geen bescherming heeft geboden tijdens zijn 2 jarig verblijf. Verzoeker weet nu dat artikel 1 stelt dat het land van de nationaliteit geld en niet het land alwaar hij heeft verbleven zonder bescherming. Verzoeker stelt dat dit verzwijgen zijn grootste fout is geweest in zijn leven." Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 27, c) van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt hij dienaangaande als volgt: "Verwerende partij weet maar al te goed dat vele Afghanen stellen dat ze rechtstreeks uit Afghanistan naar Europa zijn gereisd terwijl ze eerste enkele jaren hebben verbleven in Turkije. Dit verblijf in Turkije is de hemel op aarde niet. Het is er werken onder een hoge uitbuitingsgraad, zonder enige vorm van wettelijke bescherming teneinde voldoende fondsen te vinden om de oversteek te wagen over de Egeïsche Zee of via de Bosporus Europa te bereiken. Uit de bestreden beslissing komt overduidelijk tot uiting dat verwerende partij heel goed weet dat verzoeker niet in 2015 maar vroeger als zijn land heeft verlaten. Doch verwerende partij houdt geen rekening met de persoonlijkheid en de factoren die aanleiding geven om dit te verzwijgen. Niet alleen het KB CGVS dd 11 juli 2003 stelt dat er met deze factoren rekening dient gehouden te worden. Ook artikel 48/5 par. 3 stelt: Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker ... Het is duidelijk dat verwerende partij geen rekening met het bovenstaande heeft genomen." Verder stelt verzoeker als volgt: "Verzoeker stelt verder nog vast dat ook artikel 17 par. 2 van het KB CGVS dd. 11 juli 2003 geschonden is. Dit artikel stelt dat de ambtenaar indien hij tijdens het verhoor tegenstrijdigheden vast stelt zij verzoeker daarop te wijzen. Verzoeker is van oordeel dat dit artikel verder gaat en tevens impliceert dat indien tijdens het beraad komt vast te staan zoals in casu dat verzoeker inderdaad vroeger vertrokken is dan hij aangeeft, het cgvs hem opnieuw dient uit te nodigen om hem daarmee te confronteren. Dit is meer dan normaal omdat verzoeker, indien hij zaken leest in de bestreden beslissing, dit bijna op onmogelijke wijze kan rechtzetten voor de Raad." Tevens verwijst verzoeker naar artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en stelt hij dienaangaande als volgt: "Verzoeker stelt tevens vast dat artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU heel slecht vertaald is geworden in de Belgische wetgeving. De vertaling is deels weet te vinden in het KB CGVS dd 11 juli 2003 en in de artikel 48/5 e.v. Vw. Doch par. 1 van artikel 4 in fine is niet vertaald in de Belgische wetgeving. Verzoeker zich aldus baseren op dit artikel. Dit artikel stelt in fine: De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoeker in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Welnu dit impliceert dat verzoeker inderdaad stelt dat hij in Iran en in Turkije heeft verbleven vanaf het ogenblik zijn broer begon te werken als tolk op de Amerikaanse basis en op deze wijze problemen kreeg met de familie van R.J. dit moet worden uitgeklaard.

Gezien de bevoegdheid van de Raad uiterst beperkt is qua onderzoeksmaatregelen dient verzoekers dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS teneinde hierover een onderzoek te doen. Het ander oordelen is een flagrante aanfluiting van artikel 4 par. 1 in fine richtlijn 2011/95/EU die niet vertaald is in de Belgische wetgeving."

Aangaande de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden opgeworpen, stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker stelt en dit is correct dat hij inderdaad gevlucht is omwille van het feit dat zijn familie problemen ondervond omdat zijn broer werkte als vertaler op de Amerikaanse basis en dat de Amerikanen hen onvoldoende bescherming gaven. De kern van het vluchtverhaal is dus de broer van verzoeker en de problemen die dit met zich meebracht met de familie van R.J.. Het cgvs stelt vast dat er van problemen met de Taliban niks wordt verteld door verzoeker en dit in tegenstelling met het eerste interview. Verzoeker stelt dat dit niet correct is wat de R.J. is een Talib. Daarom werd hij door de Amerikanen vast gehouden omdat hij een gevaarlijk individu is waartegen de maatschappij beschermd moet worden. Dus verzoeker en zijn familie hebben dus problemen met de Taliban. Indien verzoeker Talib ging worden, zouden ze hem en zijn familie met rust laten (zie eerste verhoorverslag). Ook dit motief van tegenstrijdigheden in de opeenvolgende interviews kan niet weerhouden worden."

Wat betreft de in de bestreden beslissing opgeworpen problemen met de interne logica van zijn asielrelaas stelt verzoeker als volgt:

"Deze tegenstrijdigheden tonen aan dat verzoeker wel de waarheid heeft gesproken maar deze problemen verkeerdelijk in de tijd heeft gesitueerd gezien hij een al meer dan 3 ½ jaar vroeger vertrokken was uit zijn district. Hierdoor kwam verzoeker in de problemen doordat hij alles een 3 jaar had opgeschoven. Het cgvs heeft dit inderdaad goed opgemerkt. Doch dit wil nog niet zeggen dat verzoeker geen recht zou hebben op internationale bescherming."

Verder acht verzoeker de bestreden beslissing "een schoolvoorbeeld waarbij het CGVS enkel en alleen maar feiten à charge zoekt maar niks meedeelt die in het voordeel van verzoeker kan spelen".

Vervolgens stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker dient een gegronde vrees voor vervolging kunnen aan tonen.

Conform artikel 48/5 par. 1 zijn de actoren van vervolging niet-overheidsactoren. Dat deze aanwezig zijn in Afghanistan is duidelijk. Dit blijkt tevens uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zowel Daesh, Taliban, opnieuw Al Qaeda als andere roversbendes zijn aanwezig op het grondgebied van Afghanistan.

Conform part 2 van artikel 48/5 is de Afghaanse overheid niet bij machte deze organisatie te verslaan. Er is derhalve geen doeltreffend juridisch systeem voor handen voor opsporing, vervolging en bestraffing. Laat staan dat er plaats is voor een bescherming tegen wraak acties van de familie van R.J." Hij stelt dat er in Afghanistan "grote schendingen zijn van de meest fundamentele mensenrechten zoals voorzien in artikel 48/3 par. 3 Vw.". Hij meent dat, rekening houdend met de algemene en de persoonlijke situatie, zijn vrees voor vervolging wel degelijk gegrond is. Vervolgens somt hij een aantal zaken op die volgens hem wel degelijk vast staan.

Verder stelt verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dienaangaande als volgt:

"De vraag die gesteld dient te worden is er een reëel risico op ernstige schade. Welnu, zoals al hierboven weergegeven gaat de situatie in Afghanistan van kwaad naar erger.

Uit de nieuwe richtlijnen die het UNHCR op 19 april 2016 heeft uitgevaardigd en waarvan verwerende partij op de hoogte van is, blijft de burgeroorlog in Afghanistan anno 2015 verder aanhouden. De opkomst van gewapende actoren zoals IS en de vernieuwde opkomst van Al Qaeda, heeft de veiligheidssituatie verder gedestabiliseerd. Conflict geralateerd geweld en schendingen van de mensenrechten blijven de dagelijkse realiteit uitmaken. Zo is er sinds de terugtrekking van de internationale troepen eind 2014, een stijging opgemeten van het aantal buitengerechtelijke executies, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, strategische intimidaties en onderdrukking van de plattelandsgebieden door anti-overheidstroepen. In 2015 werden 22.634 veiligheidsincidenten gerapporteerd, wat een toename van 3 procent ten opzichte van 2014 en het op-een-na-hoogste aantal sinds 2001 vertegenwoordigd.

In het jaar 2015 viel het hoogste aantal burgerslachtoffers sinds UNAMA in 2009 begon te registreren, namelijk 3.545 burgerdoden en 7.457 burgergewonden. Deze stijging zet zich in het eerste kwartaal van 2016 door (zei rapport in het dossier).

Verzoeker kan zich niet vinden in de argumentatie op pagina 4 en 5 van de beslissing vanaf het handelt over de subsidiaire bescherming. Dit is een theoretische beschouwing die vererende partij maakt en die niet getoetst wordt aan de specifieke situatie van verzoeker.

Een intern vlucht alternatief is voor verzoeker niet mogelijk. Hij is inderdaad vroeger vertrokken van Shinwat dan dat hij heeft aangegeven. Doch zich gaan vestigen in de grote steden is geen optie. Hij heeft er geen familie wonen.

Verzoeker verwijst naar het COI rapport om te stellen dat Kabul stad niet veilig is. Verzoeker citeert pagina 35 van het rapport:

[...]

Bovendien blijkt tevens uit het rapport dat Kabul overbevolkt is. De stad trekt alle binnenlandse vluchtelingen aan. Dit zorgt eveneens voor problemen.

Indien het rapport gelezen wordt vanaf pagina 34 dat handelt over Kabul is de argumentatie van het CGVS totaal niet ernstig met het argument dat verzoeker zich elders zou kunnen vestigen. Er waren in 9 maanden maar liefst 217 geregistreerde aanvallen (er zijn tevens nog meerdere kleinere die nooit geregistreerd worden). Dit wil zeggen dat er iedere dag minstens 1 a 2 aanslagen zijn. In België vindt er een aanslag plaats en het land staat al bijna een jaar in rep en roer!!!!

De argumentatie is weinig ernstig. Ieder goede huisvader die het COI rapport leest die niet toegevoegd werd aan het administratief dossier ziet onmiddellijk dat Kabul NIET veilig is. De veiligheid van verzoeker kan op het grondgebied van Kabul niet verwezenlijkt worden het zelfde geldt voor Jalalabad.

Derhalve zijn er veel burgers het slachtoffer van willekeurig geweld, zijn er vele conflicten aan de gang en zijn er veel ontheemde personen (IDP's). Dit zijn nochtans de factoren die vererende partij voor ogen houdt om na te gaan of er nood is aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker is aldus wel degelijk van oordeel dat KABUL actueel wel reëel risico bestaat voor verzoeker om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De thuisbasis van verzoeker zijnde de provincie Nangarhar behoeft geen verdere uitleg. Het rapport op pagine 113 e.v.: From 1 September 15 to 31 March 2016, Nangarhar province counted 1901 security incidents.

Bovendien zijn er gebieden in handen van IS, heeft Taliban er check-point en is eveneens Al Qaeda er actief. Deze regio is onmogelijk om veilig naar toe te kunnen. Er kan geen enkele sprake zijn om verzoeker naar de provincie Nangarhar terug te sturen. Indien dit wordt toegestaan is het hele systeem van internationale bescherming een grap. Dit hoeft geen verder uitleg. De pagina 112 e.v. en volgende zijn overduidelijk.

Bovendien stelt verzoeker vast dat het CGVS nog niet een de moeite heeft genomen om informatie toe te voegen aan het administratief dossier over de regio van verzoeker terwijl het wel met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast staat van verzoeker afkomstig is in Zakhel, district Shinwar in Nangarhar een van de meest onveilige gebieden in Afghanistan.

Het CGVS moet toch wel wat serieus blijven. Verzoeker terugsturen naar Nangarhar is geen opties en verzoeker terugsturen naar Kabul of Jalalabad is evenmin een opties. Verzoeker verwijst daarvoor naar het rapport in stuk 3 en het COI FOCUS van het CGVS met betrekking tot ontheemden en terugkeerders in Kabul. Dit laatste stuk in info van het cgvs zelf."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift informatie die hij in zijn inventaris omschrijft als "Info over de veiligheidssituatie in Afghanistan anno 2016" (stuk 3).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 13 februari 2018 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentfraude" van 21 november 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij en zijn familie omwille van de werkzaamheden van zijn broer als tolk voor de Amerikanen door de familie van een door de Amerikanen gedode talib, R.J., worden bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het district Shinwar van de provincie Nangarhar tot aan zijn vertrek naar België, gelet op zijn gebrekkige kennis van recente gebeurtenissen, veiligheidsincidenten en natuurrampen in deze regio, hetgeen de kennis die hij wél heeft een ingestudeerd karakter geeft; (ii) zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende kernelementen van zijn asielrelaas; (iii) het zijn asielrelaas aan interne logica ontbeert; (iv) het niet aannemelijk dat zijn familie sinds zijn vertrek geen problemen meer zou hebben gekend; (v) er geen verband kan worden vastgesteld tussen de verdwijning van zijn broer en de wraak die de familie van R.J. zou willen nemen; (vi) hij niet de familiale band aantoonst met de persoon die verdwenen zou zijn; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots aanvoert dat hij niet in juli 2015 Afghanistan verliet, zoals hij eerder beweerde, maar dat hij reeds in 2012-2013 is vertrokken en dat hij eerst in Iran en vervolgens 2,5 jaar in Turkije heeft verbleven. Hij stelt dat hij dit eerder heeft verzwegen op aanraden van vele landgenoten die hij in België ontmoette en ook omdat hij vreesde dat de Belgische autoriteiten hem zouden terugsturen naar Turkije, waar hij in mensonterende omstandigheden moest leven. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het loutere feit dat verzoeker slecht geadviseerd zou zijn door andere landgenoten in België en dat hij vreesde naar Turkije te worden teruggestuurd, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien kan worden gewezen op het opportunistisch karakter van deze wijziging in zijn verklaringen. Mede gelet op het feit dat hij geen enkel stuk bijbrengt ter staving van zijn beweerde verblijf in Iran en Turkije, blijkt uit het verzoekschrift dat deze wending in zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen duidelijk tot stand kwam door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing. Dit blijkt onder meer uit de volgende zinsnede: *“Hierdoor kon verzoeker inderdaad geen recente, grote gebeurtenissen opnoemen die net voor zijn vertrek voorjaar 2015 waren gebeurd omdat hij er inderdaad niet was”*. Hoe dan ook dient vastgesteld dat verzoeker duidelijk de Belgische asielinstanties tracht(te) te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid maar ook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem ingeroepen asielrelaas.

Dat verzoeker aan de commissaris-generaal verwijt dat deze geen rekening hield met zijn verblijf in Iran en Turkije en dat deze weet dat verzoeker vroeger zijn land had verlaten, is geenszins ernstig. Er kan absoluut niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal op de hoogte zou kunnen zijn van verzoekers verblijfplaatsen indien verzoeker zelf deze niet (correct) weergeeft. Waar verzoeker opmerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem opnieuw diende te horen om hem te confronteren met de vaststelling dat hij vroeger is vertrokken dan hij aangeeft, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor reeds uitdrukkelijk werd geconfronteerd met het feit dat aan zijn voorgehouden verblijf geen geloof kon worden gehecht, doch dat verzoeker ook toen in zijn verklaringen bleef volharden:

“Ik vertelde tijdens het begin dat u eerlijk moet zijn over uw recente herkomst omdat we dan een duidelijk beeld kunnen hebben over uw aanvraag. Wij weten dat er heel wat Afghanen gevlucht zijn naar andere plaatsen in en buiten Afghanistan. Dat betekent niet noodzakelijk dat je daarom minder recht op bescherming hebt. Momenteel heb ik mijn twijfels bij het feit dat u recent in Shinwar heeft gewoond. Als je vroeger weg ging, vertel het gewoon en vertel ons wat er daar is gebeurd.

Ik ging nergens ander, ik ging weg daar, ik vind niets uit. Ik kan niets krijgen door te verstoppen waar ik verbleef.

Ok, dan schrijven we het zo op.” (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS, p. 27).

Gezien het voorgaande kan verzoeker dan ook niet langer voorhouden dat hij de kans niet kreeg over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België de waarheid te vertellen. Evenmin kan hij voorhouden dat hij de waarheid niet durfde te zeggen uit schrik naar Turkije te worden teruggestuurd, vermits de “*protection officer*” hem er uitdrukkelijk op wees dat een verblijf elders binnen of buiten Afghanistan niet noodzakelijk betekent dat hij minder recht op bescherming heeft.

Waar verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker betreffende zijn asielrelaas zelf in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker opmerkt dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangezien R.J. een talib was en verzoeker en zijn familie aldus problemen hebben met de taliban, kan hij geenszins worden bijgetreden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker als volgt: “*Mijn broer was tolk voor de Amerikanen en hij is drie jaar geleden verdwenen. Sindsdien hebben we niets meer van hem vernomen. De laatste tijd werd ik door de taliban gecontacteerd met de vraag om hen te vervoegen om mee de jihad te voeren. Mijn ouders en ik wilden dit niet, daarom ben ik uit Afghanistan weggevlucht.*” (administratief dossier, stuk 9). Verzoeker maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken dus geen enkele melding van R.J. en diens familie. Uit zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dan weer dat verzoeker problemen had met de familie van R.J. en vermeldde hij nergens dat deze familie allen talibs zouden zijn, ook niet toen hij tijdens dit gehoor uitdrukkelijk werd geconfronteerd met zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verderop in zijn verzoekschrift spreekt verzoeker dan weer enkel over de familie van R.J. en in het geheel niet meer over de taliban die hij zou dienen te vervoegen, waar hij stelt: “*Laat staan dat er plaats is voor een bescherming tegen de wraak acties van de familie van R.J.*”.

Waar verzoeker verder stelt als volgt: “*Het cgvs merkt tevens interne geloofwaardigheidsproblemen op tijdens het interview van 2 mei 2017 zelf. Deze tegenstrijdigheden tonen aan dat verzoeker wel de waarheid heeft gesproken maar deze problemen verkeerdelijk in de tijd heeft gesitueerd gezien hij een al meer dan 3 ½ jaar vroeger vertrokken was uit zijn district. Hierdoor kwam verzoeker in de problemen doordat hij alles een 3 jaar had opgeschoven. Het cgvs heeft dit inderdaad goed opgemerkt.*”, blijkt nogmaals het opportunistisch karakter van de wijziging in verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn vertrek naar België. Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn beweringen, *quod non*, dan doen deze eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, vermits zijn bewering dat hij eerst te jong zou zijn geweest om als doelwit te fungeren niet te rijmen valt met zijn bewering dat deze feiten zich ruim drie jaar eerder afspeelden, en dus op een moment dat hij nog jonger was dan hij eerst beweerde. Dergelijke inconsistenties en leugenachtige verklaringen doen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volledig teniet.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon.

Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Shinwar, provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER